

den enkelte Kommune særlige kommunale Goder, er der næppe for Staten nogen virkelig Grund. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at det Princip, som her er fulgt, i Virkeligheden er det rette, nemlig at sætte et eventuelt Statstilskud i Forhold til de Udgifter, som Kommunerne have til de her nævnte sociale Udgifter, og det er, som jeg alt har anført, i Virkeligheden ganske det samme Princip, som allerede er fulgt med Hensyn til Refusion af en vis Del af Understøttelsen til Alderdomsforsørgelsen. Jeg tror saaledes, at man netop ved de her fulgte Fordelingsregler vil komme til et langt rigtigere Resultat, end man vil naa ved at følge andre Fordelingsregler, som tidligere have været bragte i Forslag og til Dels have været fulgte i Praksis.

Naar den ærede Taler nu saa stærkt fremhævede, at der ikke vil blive noget til Kommunerne ud over de førstnævnte 1½ Million Kr., fordi de ny Skatter, i alt Fald foreløbig, ikke ville kunne bringe Statskassen en Indtægt af 9,700,000 Kr., forekommer det mig, at hans Udtalelser i saa Henseende staa i en ret skarp Mod sætning til de Udtalelser, som under den nu afsluttede Debat ere fremkomne om, at Beregningerne vare for lavt ansatte, og at der vilde opnaas et langt større Udbytte af de ny Skatter, end der var paa regnet af Landstinget. Naar den ærede Taler endelig fremhævede det urigtige i, at denne Lov var begrænset til 5 Aar, skal jeg blot bemærke, at dette er en Forandring, som Landstinget har gjort i det oprindelige Forslag. Det oprindelige Forslag om et tilsvarende Statstilskud til Kommunerne var ikke begrænset til 5 Aar, men derimod var der fastslaaet en Revision af Bestemmelserne og navnlig af Fordelingsreglerne efter 5 Aars Forløb. Den Forandring, som i saa Henseende er foregaaet, maa altsaa staa for Landstingets Regning, det er ikke noget, jeg har foreslaaet. Til disse korte Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Alberti: Jeg har ikke været blind for, at den sidstnævnte Forandring er foregaaet i Landstinget, og at det er en af de mange Grunde, som den højtærede Finansminister kan have til at være misfornøjet med Landstinget, og denne Gang efter min Mening med Rette. Naar det er blevet sagt her i Salen, at de ny Skatter ganske sikkert ville give et større Udbytte end beregnet, er det en Betragtning, som jeg i og for sig ogsaa slutter mig til, men

det er vel at mærke en Betragtning, som kun har sin Rigtighed, naar man ser paa det lange Løb. Naar man ser paa de første Aar af Skatteudskrivningen, er der ingen Tvivl om — og det stemmer vistnok med alle Erfaringer fra alle Lande om Inddrivelsen af ny Skatter —, at Udbyttet af det første Par Aar vil blive endog noget ringere end forventet. Med Hensyn til det i Loven foreslaaede Fordelingsprincip indrømmer den ærede Finansminister, at Fordelingsprincippet, saaledes som det er foreslaaet, ikke passer med den Motivering, af Hensyn til hvilken det er foreslaaet. Mere kan jeg i den Henseende ikke forlange.

Finansministeren (Scharling): Jeg har ikke udtalt det, som det ærede Medlem der sagde. Jeg har kun sagt, at det ikke er Motiveringen, der i selve Loven er gjort til Fordelingsprincip.

Alberti: Ja, det vil altsaa sige, at Fordelingsprincippet ikke passer til Motiveringen.

Finansministeren (Scharling): Det vil det aldeles ikke sige. Den ærede Taler ankede over, at man ikke kunde fordele efter det Princip, som motiverede Bestemmelsen, og i den Anledning henviste jeg til, at derfor har man affattet Bestemmelsen saaledes, at en Fordeling meget let i Praksis kan foregaa.

Alberti: Men saa kan man ikke længere motivere det faktisk foreslaaede Princip paa den samme Maade; saa maa den Motivering falde ganske bort, og saa staa Princippet uden nogen Motivering.

Finansministeren (Scharling): Jeg kan aldeles ikke erkende, at Motiveringen falder bort, fordi man ved den praktiske Gennemførelse af Princippet har maattet tage praktiske Hensyn.

Alberti: Jeg har ikke et Øjeblik ventet, at den ærede Finansminister skulde erkende noget som helst af, hvad jeg sagde.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.